

N:o 92.

Af herr **P. Waldenström**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t om ändrad lydelse af § 40 i kongl. förordningen om kyrkostämman m. m. den 21 mars 1862.

Det är en allmänt bekant sak, att många beslut på kyrkostämman, i synnerhet i städerna, tillkomma genom mycket tillfälliga majoriteter. Några få personer med höga röstetal komma tillsammans, ofta efter särskild påstötning af någon, som vill hafva något igenom. Och så beslutes saken. På det kommunala området äro, hvad städerna angår, liknande olägenheter förebyggda genom stadsfullmäktigeinstitutionens införande. Att fullständigt afhjelpa dem på det kyrkliga området torde icke under närvarande förhållande vara möjligt. Men en förbättring af den närvarande ställningen synes dock kunna ske, hvad angår de rent ekonomiska frågor, som höra under kyrkostämmas behandling. En sådan förbättring skulle det vara, om i städer, som hafva stadsfullmäktige — utom Stockholm och Göteborg, för hvilka särskilda bestämmelser gälla — kyrkostämmas beslut om nya eller förhöjda afgifter blefve till sin giltighet beroende af stadsfullmäktiges godkännande. Jag tillåter mig därför att föreslå,

att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa om sådan förändring af § 40 i kongl. förordningen om kyrkostämman samt kyrkoråd och skolråd den 21 mars 1862, att i stad, der stadsfullmäktige finnas — utom Stockholm och Göteborg — alla kyrkostämmas beslut om nya eller förhöjda afgifter skola underställas stadsfullmäktiges pröfning och godkännande.

Stockholm den 25 januari 1901.

P. Waldenström.
